

[Miljøministeren]

Det håber jeg ikke jeg gør. Men må jeg sige, at det er korrekt, at det var mig, der inddrog spørgsmålet om den sønderjyske ejendom, men jeg gjorde det for at hjælpe hr. Lohmann. (*Munterhed*). For hr. Lohmann spurgte mig direkte: hvad er det, ministeren tænker sig skal foregå i disse virksomheder? Hvad agter I at tage fat på? Og da jeg vidste, at hr. Lohmann har set denne ejendom, denne funktion, var det, jeg relaterede til småhåndværk og -industri, som vi har set netop i denne ejendom. Det var kun til det, dette eksempel skulle bruges, og jeg mener stadig væk, det er relevant at tage sådan et eksempel frem, for det er præcis dér, hovedideen ligger i det, der skal ske.

(Kort bemærkning).

Lohmann (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvad det eksempel, der her er draget frem, har med dette lovforslag at gøre.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det er jo sjældent, vi har lejlighed til at more os herinde, men nu bliver det ganske morsomt.

Ministeren fremdrager et eksempel, som intet har at gøre med det foreliggende lovforslag, for at hjælpe hr. Lohmann med at forstå det foreliggende lovforslag. Eftertiden vil givetvis huske folketinget som et sted, hvor der foregår mange skægge ting. Dette her er et vældig godt eksempel, men det er ikke særlig seriøst.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg er i hvert fald overbevist om, at eftertiden vil sige, at både hr. Lohmann og hr. Leif Hermann var nogle værre pindehuggere.

Og så vil jeg sige, at jeg synes, at det, lovforslaget er udtryk for, er, at vi forudser og ved, at masser af dem, der vil i gang ude i landdistrikterne, har en forventning om, at der bliver klaget, og at det bliver udsat, så de ikke kan komme i gang. Det ved vi at dette lovforslag vil hjælpe på, og derfor har det ikke noget at gøre med antal sager i dag, det har noget at gøre med antal sager i fremtiden.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forståelse for formandens problemer, så jeg skal gøre det kort og sige vedrørende det, der drages frem af eksempler heroppe og bliver karakteriseret som useriøst, at jeg vil forbeholde mig ret til, når jeg bliver spurgt om, hvad man agter at foretage i disse ejendomme, at tage et eksempel frem, der enkelt og klart kan illustrere det, og jeg tror, at det kan hjælpe til større forståelse for, hvad vi vil bruge loven til. Det var det eneste, der skulle illustreres ved dette eksempel. Det er jo altid en ulykkelig situation, hvis ens hjælp ikke bliver modtaget, men jeg håber, det kan nås i udvalget.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Hanne Severinsen: er det virkelig således, at det danske ekspanderende erhvervsliv er så hjælpeøst, at det, stillet over for udsigten til en fire ugers klagefrist og en eventuel senere behandling i miljøankenævnet, totalt opgiver ævred, når det dog alligevel skal påtage sig så væsentlige ting som en forbedring af hele den økonomiske situation i dette land?

(Kort bemærkning).

Lohmann (S):

Jeg vil kun sige til fru Hanne Severinsen, at det her handler jo ikke alene om størekasser, det handler om forholdene i det miljø, mennesker lever i. Skal de ikke have indflydelse på det?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Til hr. Lohmann vil jeg sige: den indflydelse har de i lokalplanlægningen.

Og så vil jeg sige til hr. Leif Hermann, at det er da gud ske lov sådan, at der er masser, der går i gang, men det er også rigtigt, at der er en hel masse, der er klar over, at hvis man har et projekt og afgørelsen kan tage op til et år – for det er jo ikke bare et spørgsmål om den opsættende virkning, men også om, at man kan risikere, at der bliver en sag, så der kommer forskellige udsættelser – siger man: så opgiver vi på forhånd.

Hermed sluttede forhandlingen.